

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

De puntes de coixí

Fa deu dies, el president Artur Mas va recórrer a la imatge bíblica de David i Goliat per referir-se a la desigualtat de forces entre l'Estat i Catalunya en el combat pel dret a decidir. El president advertia que, quan s'actua amb astúcia, determinació i voluntat –concretament, va mencionar aquestes qualitats–, els petits poden guanyar els grans. I, de fet, aquest és el sentit habitual de l'analogia bíblica. Però vet aquí que hi ha qui ha trobat desafortunada la metàfora perquè la història de David i Goliat té un fons bèl·lic. David no tan sols és astut, sinó que –oh, horror!– llança una pedra de riera al front de Goliat, i després –que bèstia!– li talla el cap. L'afectació pacifista d'alguns catalans, violentada per una interpretació literal de la Bíblia, ha estremit les sensibilitats tendres.

LA HISTÒRIA DE DAVID I GOLIAT, al *Primer llibre de Samuel* (17,1-58) –una col·lecció de relats bèl·lics propis d'un Tarantino veterotestamentari–, és plena de detalls suggeridors. En ple combat entre israelites i filisteus, el guerrer Goliat –de dos metres i mig d'alçada, vestit amb malla de cinquanta quilos, armat amb llança i espasa i assistit per un escuder– desafia els israelites a trobar un valent que hi vulgui lluitar. David és un pastor menut, pèl-roig, que toca bé la cítara, però, acostumat a defensar el seu ramat de les feres, també sap fer anar la fona. David, sense armadura i amb cinc palets arreplegats al torrent, s'encara a Goliat. Goliat el menysprea i l'humilia. Llavors David treu una pedra, branda la fona i encerta el filisteu al mig del front, que cau de cara a terra. I amb la mateixa espasa del gegant li talla el cap. La lliçó és clara: la bona punteria del feble pot guanyar l'armament del fort. I deixo per al lector a qui no espantin les metàfores bèl·liques la feina d'estendre tota la resta de detalls bíblics –ara que sabem que tenim el permís del Vaticà– al procés per la independència.

ARTUR MAS, QUE ÉS un home molt escrupolós, sap que com a president de tot el país ara s'ha de limitar a complir el mandat de convocar una consulta sobre el futur de la relació de Catalunya amb Espanya. Mas no amaga que vol la independència, però actua amb rigor i s'absté d'anar més lluny, com també en el seu moment va entendre que per poder liderar amb tota la legitimitat democràtica una consulta, i no tan sols el pacte fiscal a què s'havia compromès al programa del 2010, li calia convocar unes noves eleccions. El president no sol deixar-se anar per arravataments èpics impostats que, d'altra banda, en no escaure-li –com quan el van voler con-

PERE VIRGILI

.....
Els
independentistes
ens hem
convertit en un
estol de puntaires
que filem molt
prim

vertir en un Moisès–, li resten credibilitat. Per això, en l'analogia de David contra Goliat –que molts joves i uns quants descreguts no devien saber de què anava–, es limitava a posar l'accent en la determinació i bona punteria de David, i no en la pedra-da i el cap tallat en rodó del gegant.

LA DIVERTIDA POLÈMICA que ha provocat l'ús d'aquesta metàfora innocent, però, és símptoma de fins a quin punt els catalans ens autoexigim que el desafiament més gran que ens hem proposat en tres-cents anys es faci amb una total pulcritud democràtica. Si la revolució txeca de Havel va ser de vellut, la independència catalana serà internacionalment qualificada de puntes de coixí o de boixets. Qui sap si el fet que aquest art sigui tan propi d'Arenys de Munt, on es va fer la primera consulta per la independència, hi té alguna influència. I és que, efectivament, els independentistes ens hem convertit en un estol de puntaires, que filem molt prim. Brodem el procés i això té desconcertat l'adversari, que respon amb puntades gruixudes i maldestres, i acusa les urnes de ser armes de destrucció massiva.